

Selv om vi i dag synes – og det tror jeg også, at ministeren vil bekræfte, når nu han kommer op om lidt – at vi på uddannelsesområdet er nået utrolig langt med hensyn til demokratiet, og det giver redegørelsen også meget godt udtryk for, er der ingen tvivl om, at der til evig tid også vil være behov for justeringer, når vi taler om demokrati i uddannelsessystemet. Der er ingenting, der bare står stille, og det skal også udvikle sig, og det vil udvikle sig fremover, men man må stadig væk have for øje, at det alt, alt afgørende i uddannelserne er, at man får noget ind deroppe, og det får man ikke, som jeg sagde tidligere, med endeløse diskussioner. Nej, på et tidspunkt skal toget køre hen imod en god uddannelse, og det gør det også gennemgående, startende i folkeskolen og så videre derudad.

Jeg vil også lige sige, at hvad den konservative ordfører sagde, skal jeg gentage her: at det her med demokrati helt ned til børnehaveklasser og førsteklasse er at kaste for stor en ansvarsbyrde over på for små elever. Det kan der ikke herske nogen tvivl om, og det kan jeg se, at selv den udmærkede socialdemokratiske ordfører nikker til. Enhedslistens ordfører ser mere tvivlende ud.

Undervisningsministeren (Ole Vig Jensen):

Jeg vil gerne takke alle de ordførere, som har taget meget positivt og meget konstruktiv imod redegørelsen og dens indhold, og jeg kan takke alle ordførere, synes jeg, for den interesserede og engagerede indstilling til spørgsmålet om elevers og studerendes medindflydelse.

Der er grader af forskelle, og de er helt tydelige, på, i hvilken udstrækning man skal give elever og studerende medindflydelse og måske navnlig fuld medindflydelse på lige fod med dem, som de sidder sammen med, men det gennemgående træk opfattede jeg klart som et ønske om en forståelse for betydningen af at inddrage vores børn og unge i de demokratiske processer.

Så vil det jo naturligvis altid være sådan, at det aldrig kan blive det samme i folkeskolens første klasse som i universitetets konsistorium, naturligvis ikke. Jeg tager det næsten som givet, at vi ved, at det ligger der noget forskelligt i. Men når vi her taler om demokrati forstået ikke bare som retten til at have indflydelse, men også som en livsform i måden, man omgås hinanden på og behandler hinandens synspunkter på, og det er der faktisk mange af ordførerne,

der har gjort, er det naturligvis lige vigtigt at gøre det gældende, uanset hvor i uddannelsessystemet man befinder sig, og uanset hvilken alder man har. Det har noget med selve, nogle brugte også udtrykket livsindstillingen, livsformen, at gøre.

Redegørelsen her er jo blevet til som et led i det, vi fra regeringens side har kaldt en samlet og sammenhængende ungdomspolitik, hvoraf redegørelsen kun er en del af det, men uvægerligt en væsentlig del, fordi stort set alle børn og unge møder uddannelsessystemet.

Jeg vil også godt pointere, at dele af indholdet og en række af forslagene har set dagens lys i en dialog med de unge. De unge har været med hele vejen igennem. Hr. Frank Dahlgaard nævnte bl.a. konferencen i Vingstedcentret, hvor jeg også erindrings, at de unge sagde: Vi vil tages alvorligt, og vi vil gerne have medindflydelse, fordi vi også gerne vil tage et ansvar. Denne meget positive indstilling og holdning til disse spørgsmål synes jeg gør det helt rimeligt, at vi nu dels har denne debat i Folketinget, som jeg opfatter som meget positiv, men at vi også efterfølgende prøver at realisere det, i den udstrækning det er nødvendigt at tage nye eller ekstra initiativer. Så udgangspunktet er altså de unges interesse og engagement i samfundet og i hinanden, og det kan vi bruge til meget.

Det er jo også sådan, at selv om man får en formel ret og kan sidde ligeværdigt som andre repræsentanter i et råd eller i en bestyrelse, er krumtappen for det hele stadig væk dialogen og samarbejdet. Men at vi skaber rammer, så man har plads til at gøre sig gældende i den demokratiske beslutningsproces, synes jeg er vigtigt, og så påhviler der alle parter en forpligtelse til gennem dialogen og samarbejdet at skabe fælles resultater.

Jeg hæftede mig ved – og her tænkes der naturligvis i første omgang på børneskolen, men i en vis udstrækning vel også på ungdomsuddannelserne – at lederen af den enkelte institution har et ansvar for i virkeligheden at tage de unge alvorligt, men altså også for at inddrage dem i arbejdet på en sådan måde, at de på deres vej gennem uddannelsessystemet også oplever betydningen af demokrati i praksis. Det er godt med de unges interesse og engagement, men jeg understreger gerne, som flere har gjort, lederens særlige ansvar.

Jeg skal gøre nogle enkelte kommentarer til nogle af ordførerne. Jeg synes, hr. Kim Nørh Skibsted havde en meget positiv vurdering af